DIE STEM VAN DIE MARTELARE

"Dink aan die gevangenes asof julle medegevangenes is." Heb 13:3

November 2026

IRAN

GROOT DUISTERNIS ... GROTER LIG

BEGRAAFPLAAS-EVANGELIS | **VERLOSTE LYDING** | **DIE OORDRA VAN WAARHEID**

VAN DIE UITVOERENDE DIREKTEUR

Vesting van Duisternis

Dit is nie oordrewe om Iran se Islamiete as beide duister en magtig te beskryf nie. Die land se rewolusie van 1979 het mag gegee aan 'n regeringstelsel wat hom ten volle daarop toegespits het om Islamitiese ekstremisme deur middel van gewelddadige opstande te versprei, en dit doen hulle vandag met groot sukses gelyktydig in Irak, Libanon, Sirië, Jemen en gebiede in Israel waar daar 'n Palestynse meerderheid is. As 'n nasie met 'n enorme bevolking (meer as 92 miljoen) en hulpbronne (die wêreld se derde grootste oliereserwes), word Iran ongelukkig al byna 50 jaar lank gekenmerk deur sy agenda om Sjia-Islam met geweld te versprei.

Iran se Sjia-Islam (ook bekend as Sjiïet of "Twaalfde Imam") is 'n sekte wat fokus op die koms van die Mahdi, die beweerde twaalfde leier in die opvolging van Islamitiese heerskappy wat die Sjaria-wet na alle dele van die wêreld sal versprei. Iran se Islamiete het hierdie doelwitte nagestreef deur, eerstens, gewelddadige verowering aangevuur deur 'n ideologie van martelaarskap en, tweedens, die wrede en werklik omvattende vervolging van burgers wat Islam verlaat om Christus te volg. Die aantal Christene in Iran wat uit Islam bekeer het, beraam nou minstens 500,000 en kan selfs meer as 2 miljoen wees. Ten einde hulle deur gebed en liefdevolle gemeenskap te ondersteun, is dit belangrik om die krag van die duisternis waarmee hulle gekonfronteer word, te verstaan.

Die gereelde Iranse weermag bestaan uit meer as 400,000 lede, insluitend diensplig tiges. Daarbenewens tel die kern van die land se mag, die Revolusionêre Wag, ongeveer 185,000 lede, bykomend met 600,000 Basij-reserviste. Gesamentlik vorm dit 'n weermag van 'n miljoen man wat reeds dekades lank beheer oor die land se ekonomie uitoefen. Omdat ons jare lank nou saam met ondergrondse Christene in Iran gewerk het, kan ons met eerlikheid sê dat die regeringstelsel ook daarin geslaag het om die bevolking te monitor en te beheer, en om Moslems wat hulle tot Christus bekeer het, te straf wanneer hulle groot risiko's neem om vir Christelike aanbidding byeen te kom, Bybels te besit en te versprei, en Moslembure te evangeliseer.

Ek hoop almal sal ten volle bewus word van hierdie magtige duisternis, want God word verheerlik wanneer die lig van Christus se waarheid as groter bewys word. Ons behoort verheug te wees om vir almal te vertel dat, hoewel magtige duisternis al byna 50 jaar lank in Iran heers, ons juis in hierdie land die grootste bekering van Moslems tot Christus gesien het in die 1,400 jaar sedert die ontstaan van Islam. Ons moet besef dat die vyande van ons siele, die Duiwel en die ander gevalle engele, weliswaar al die mag van die gevalle wêreld kan mobiliseer – militêr, ekonomies en andersins – maar dat al God se planne om die verlorenes te soek en te red, beslis verwesenlik sal word. God is groter. Niks en niemand kan Hom keer nie.

Ek bid dat u geïnspireer sal word deur ons Iranse Christenfamilie wat u in die bladsye van hierdie nuusbrief sal ontmoet. Toegerus met die eenvoudige waarheid van Christus se liefde, wys hulle vir ons hoe om Hom getrou en goed te dien. Ons Iranse Christenbroers en -susters het skitterende en pragtige hemelse ligte geword wat nie net in hul land se duisternis skyn nie, maar dit ook oorwin.

Ashley

Die Begraafplaas-*Evangelis*

Toe Parastoo 'n Christen geword het, het begraafplase verander van plekke van droefheid in sendingvelde waar sy hoop in Christus kon verkondig. Maar Iran se geheime polisie het haar dopgehou.

As jong meisie het Parastoo gereeld saam met haar uitgebreide familie aan Islamitiese dienste en Sjiïtiese feestye deelgeneem. Die geleenthede was nooit vreugdevol nie.

"In Islam huil hulle altyd net," het sy gesê.

Parastoo het bygevoeg dat hulle hulself dikwels geslaan het in dade van selfkastyding soos wat in die Sjiïtiese Islam beoefen word. "Hulle soek na 'n geleentheid om te huil," het sy gesê. Sy het beskryf hoe vroue in haar familie, selfs wanneer 'n kind gebore is, bymekaargekom het om te weeklaag en te huil asof hulle in rou was. Hierdie gebruik is algemeen onder Sjiïtiese Moslems, wat hul godsdienstige ywer en droefheid wil toon oor die dood van Husain ibn Ali, die man wat, volgens Sjiïete, Mohammed se opvolger in die sewende eeu moes gewees het.

Parastoo het die atmosfeer van gedwonge godsdienstige droefheid as oorweldigend ervaar.

"Wanneer hulle by die huis gekom het, was hulle altyd hartseer," het sy gesê oor haar familie se besoeke aan die moskee. "Daar was niks wat verander het wanneer hulle gebid het nie. My pa het niks in die godsdiens gevind nie."

In onlangse jare het groot getalle Iraniërs soos Parastoo soortgelyke godsdienstige ontnugtering ervaar en hul geloof in Allah en Islam verloor. En miljoene ander het hul rug op Islam gedraai weens die onderdrukkende beleid van die Iranse regeringstelsel.

Hoewel die meeste van diegene wat oor Islam ontnugter geraak het, alle godsdienstige oortuigings laat vaar het, het Parastoo steeds geglo dat daar 'n alternatief vir 'n godheid wat droefheid veroorsaak,

moes wees. "Ek het nie na die moskee gegaan nie, maar ek het in my hart in iets soos God geglo en gesê: 'God, doen iets sodat ek vreugde in my lewe kan ervaar.'"

Toe Parastoo in haar twintigerjare was, het sy saam met haar pa na 'n ander land gereis vir 'n vakansie.

Hul vriende, wat volgelinge van Christus geword het, het hulle genooi om 'n kerkdiens by te woon. Hulle het uit nuuskierigheid ingestem.

Die verskil tussen die kerkdienste en die moskeebyeenkomste wat sy bygewoon het, was treffend.

"Toe ek die kerk binnetree, het iets nuuts in my hart gebeur. Ek het nie swaarmoedigheid gevoel nie, maar positiewe energie," het sy gesê. "In plaas van hartseer was daar vreugde by almal! Hulle het saam gebid en mekaar bemoedig en omhels."

Wat vir Parastoo selfs meer skokkend was, was die speel van 'n kitaar terwyl verse uit die Bybel gesing is, dade wat volgens die Islamitiese wet as *haram* (verbode) beskou word. In Islam moes Parastoo Koranverse in Arabies memoriseer, 'n taal wat sy nie geken het nie, en na lang voordragte luister wat nóg sy nóg die voorleser verstaan het. En toe Parastoo voorheen probeer het om tot Allah te bid, kon sy nie verstaan waarom sy in Arabies moes bid terwyl sy Farsi, die amptelike taal van Iran, gepraat het nie.

Maar in die kerk het lidmate uit God se Woord gelees en die betekenis daarvan in Farsi verduidelik.

"Die eerste keer toe ek daar instap, was dit vir my baie interessant dat hulle vreugde gehad het en gesing het," het sy gesê. "Hulle het aanbid en op 'n baie maklike en eenvoudige manier met hul God gepraat."

Parastoo het die kerk 'n tweede en toe 'n derde keer besoek. Na elke besoek het sy 'n droom gehad. "'n Man in wit het gesê: 'Neem my hande en noem my by die naam'," het sy onthou. Toe sy haar vriende en hul pastor van die droom vertel, het hulle verduidelik dat Christus haar uitnooi om Hom te volg. Parastoo het gereageer deur haar vertroue in Hom te stel, net soos haar pa.

"Ek het my weg gevind, dié weg," het sy gesê. "Dit was die beste reis wat ek nog ooit meegemaak het."

Bediening Onder Diegene wat Treur

Toe Parastoo en haar pa na Iran teruggekeer het, het hulle geweier om aan Islamitiese dienste deel te neem. Parastoo se man, Delshad, het later ook 'n Christen geword, maar die drie het hul nuwe geloof geheim gehou. Ander familielede het gereeld gevra waarom hulle nie moskee toe gaan nie, maar die vrae het mettertyd opgehou. In baie wêrelddele waar Moslems die meerderheid vorm, word nominale Moslems wat nie die geloof aktief beoefen nie, dikwels teësinnig geduld. Maar Iraniërs wat tot die Christendom bekeer, kan van afvalligheid aangekla word en die doodstraf trotseer.

Ten spyte van die risiko, het Parastoo gou begin om Christus met ander te deel. Sy het Bybels en Christelike lektuur by die kerk wat sy besoek het, bekom en dit vir 'n paar goeie vriende gegee. Een van die publikasies het 'n storie oor hoop bevat. Dit het 'n gedagte laat ontwaak.

"Ek het na die begraafplaas gegaan," het sy gesê. Dit was haar eerste sendingreis, om vroue te besoek wat op 'n begraafplaas getreur het. "Ek het 'n vrou daar besoek. Sy het gehuil, en ek het gevra: 'Mag ek jou 'n drukkie gee? Mag ek vir jou bid dat jy vreugde sal ervaar en dat God jou hart van hartseer na vreugde sal verander?'" Sy het toe vir die treurende vrou gebid en vir haar die artikel oor hoop gegee, wat ook kontaknommers vir opvolgafsprake bevat het.

Die vrou het vir Parastoo gesê dat God haar gestuur het op die oomblik toe sy dit nodig gehad het. "Sy het met hartseer en trane daar aangekom," het Parastoo gesê. "Maar sy het met vreugde en hoop vertrek."

Besoeke aan begraafplase het gou 'n gereelde bedieningsaktiwiteit vir Parastoo geword. "Ek het 'n passie daarvoor dat mense moet verstaan wie die ware God is," het Parastoo gesê. "As ek kon, sou ek al die mense wou help."

Af en toe het Parastoo en 'n paar vriende kos gekoop en dit na mense geneem van wie hulle geweet het wat finansiële probleme ervaar. "Ons het 'n deel van ons

sendingwerk 'Die Mandjie met Vis en Brood' genoem," het sy gesê. Wanneer sy die mandjies afgelewer het, het sy dikwels die verhaal uit die Bybel gelees van hoe Christus op wonderbaarlike wyse 'n klein hoeveelheid brood en vis vermenigvuldig het. "Ek het die bladsye met hulle gedeel, en hulle het vreugde gevind," het sy gesê. Terwyl talle mense geseën is deur Parastoo se Christelike getuienis en welwillendheid, was hulle nie die enigstes wat van haar bedieningswerk bewus was nie.

Aangehou

Parastoo se hande bewe steeds wanneer sy terugdink aan wat sy as een van die slegste dae van haar lewe beskryf. Een dag in 2022 het Parastoo 'n onheilspellende telefoonoproep ontvang. Die oproeper se nommer was versteek, wat op 'n regeringsnommer gedui het. Die persoon aan die ander kant het haar beveel om die volgende oggend om 08:00 by 'n spesifieke adres aan te meld.

Ná die oproep het Parastoo oorweeg om te vlug, maar sy het gedink dat iemand haar dalk dophou. Sy het dus die volgende dag saam met haar man en 'n broer na die adres gegaan. Die twee mans is nie toegelaat om binne te gaan nie.

Regeringsagente het Parastoo langs 'n lang gang met deure aan albei kante geneem. Hulle het 'n kamer binnegegaan en vir haar gesê om by 'n klein tafeltjie te sit. 'n Helder lig het op haar geskyn terwyl sy daar gesit het. Teen die een muur was 'n vers uit die Koran in Farsi, wat verklaar dat die regverdiges die waarheid praat.

'n Man het 'n pen en papier op die tafel neergesit en gesê: "Elke vraag wat ek vra, moet jy beantwoord en neerskryf." Daarna het hy haar ondervra en gevra waar sy was en met wie sy in kontak was. Hy het vir haar foto's van mense gewys en geëis om te weet of sy hulle ken. Parastoo het haar bewegings verduidelik deur te sê dat sy familielede besoek het. Die ondervraer het gesê hy weet alles en dat sy vir 'n lang tyd daar sou bly.

Nadat sy ure se ondervraging deurgemaak het, het bewakers haar in 'n klein, leë kamer gedwing met slegs twee komberse — een vir die harde vloer en een om oor haarself te trek. Sy het gehoor hoe iemand van 'n ander kamer af van pyn skree. "Ek het nie geweet of dit 'n opgeneemde stem of 'n regte persoon was nie," het sy gesê. "Maar dit het my geweldige stres besorg."

Die ondervraging het dae lank voortgeduur. Soms het die ondervraers vriendelik met haar gepraat voordat hulle skielik op haar geskree het. Hulle het gevra waar sy Christelike materiaal gebêre het. Hulle het gevra waarom sy nie na die moskee gegaan het nie en hoeveel moskees daar in haar buurt was. Hulle het meer inligting geëis. "My liggaam was vol spanning en ek het gebewe," het sy gesê.

Terwyl sy aangehou is, het regeringsagente ook vir Delshad lastig geval. "Hulle het my man met my foon gebel en gesê: 'Jou vrou versprei propaganda teen die regering!'" het sy gesê, en hulle het haar daarvan beskuldig dat sy 'n spioen is. "Weet jy wat die straf daarvoor is?" het hulle gesê. "Ons kan jou doodmaak."

Gedurende haar aanhouding het Parastoo tot die Here geroep. "Sommige ure was ek oukei. Ek het gebid en om vreugde en hoop gevra," het sy gesê. "Maar ander ure was ek vol hartseer, angs en vrees." Sy het begin glo dat sy vir 'n lang tyd tronk toe gestuur sou word. Maar op die 13de dag van haar aanhouding het Parastoo die Here se teenwoordigheid ervaar terwyl sy gebid het.

"Ek het God se liefde in die diepste deel van my hart gevoel," het sy gesê. "Ek het aan Psalm 23 gedink, God is my Herder, en ek het probeer om alles in God se hande oor te gee en Hom toe te laat om my deur hierdie moeilike situasie te help."

Die volgende dag het die ondersoekbeampte 'n dokument van 16 bladsye voor Parastoo neergesit en vir haar gesê om dit te onderteken, anders sou sy van spioenasie aangekla word. Die vorms het vereis dat sy haar Christelike aktiwiteite staak, insluitend om met ander Christene te vergader of na plekke te gaan waar Christus aanbid word. Sy het dit onderteken, bloot om vrygelaat te word.

Ná Parastoo se vrylating is Delshad by sy staatsbetrekking afgedank. Die Iranse geheime polisie het ook die egpaar se amptelike dokumentasie gemerk, wat hul vermoë om nuwe werk te kry, beperk het. Regeringsagente wou ook hê dat Delshad aan propaganda teen Christene moes deelneem. Hy het geweier.

Parastoo was ná haar vrylating vir weke lank emosioneel ontwrig. En vir maande lank het polisiemanne aangehou om haar te bel en te teister. Toe, een aand, is sy wakker gemaak deur haar ma wat in die gang geskree het. Twee mans het by hul huis ingebreek en tot by die voet van Parastoo se bed gekom. Dit was regeringsagente wat die gesin se huis begin deursoek het op soek na bewyse om teen haar te gebruik, terwyl hulle geskree het vir inligting. Hulle het haar foon en skootrekenaar gekonfiskeer. Gelukkig het sy geen Christelike materiaal by die huis gehad nie.

Trane het in Parastoo se oë opgeswel toe sy vertel dat dokters haar slegs 10 dae voor haar inhegtenisname ingelig het dat sy swanger was met haar eerste kind. Die spanning van die geheime polisie se klopjag in die nag het veroorsaak dat Parastoo begin bloei het. Delshad het haar haastig na 'n nabygeleë hospitaal geneem, maar sy het die baba verloor.

Sy het daarna in 'n diep depressie verval. Die volgende keer toe die regeringsagente gebel het, het Delshad geantwoord en uitgevaar: "My man het op hulle begin skree omdat hulle my seun, my baba, doodgemaak het! En toe het hulle net die oproep beëindig. Daarna het hulle opgehou om my te bel," het sy gesê.

Smag na 'n Psalm 1 Lewe

Dit het lank geneem vir Parastoo om weer heel te voel na daardie gebeure. Sy het geleidelik uitgereik na Christenvriende wat vir haar gebid en haar bemoedig het. Deur die Woord van God te gebruik, het hulle Parastoo gehelp om haar vrese en twyfel die hoof te bied. "Dit was 'n proses," het sy gesê. "Ek het weer vrede gevind."

Vandag reik Parastoo steeds uit na vroue op begraafplase en elders met die Goeie Nuus oor Christus. Maar sy is baie bewus van die risiko. Sy het gesê sy vind motivering in Psalm 1, wat sê: *"Welgeluksalig is die man wat nie wandel in die raad van die goddelose nie..."* Parastoo het die Iranse regering as boos beskryf en gesê sy voel steeds negatief teenoor hulle. Maar sy streef daarna om nie soos hulle deur die lewe te gaan nie, maar eerder met goddelike doelwitte te leef.

"Ek hoop en bid dat hulle Jesus sal vind en sal weet wie die ware God is," het sy gesê. "Hulle is werklik kwaad. Hulle is nie vriendelike mense nie. Ek voel hulle het geen hart nie. Hulle het die hart van Jesus nodig."

Parastoo het gebed versoek vir haarself en Delshad sodat hulle altyd God se vrede kan ervaar en moedig vir Hom kan leef, en dat meer Iraniërs Christus sal leer ken. Terwyl haar bedieningswerk voortsit om Iraniërs op begraafplase te besoek en Christelike lektuur te versprei, streef sy daarna om soos die boom in Psalm 1:3 te wees – wat baie vrugte dra en nooit verwelk nie.

"Bid vir die mense," het sy gesê. "Ek moet meer mense vind om vir hulle vreugde te bring." ■

Hou Hierdie LYDING IN MY

'n Iranse vlugteling, wat eens weens sy grootwordjare in radikale Islam tot wanhoop gedryf is, wy nou sy lewe daaraan om ander te vertel van die hoop wat hy in Christus gevind het.

Die eerste keer dat Arman 'n kerk binnegestap het, het hy dit bloot uit wrok gedoen.

Hy het grootgeword by Moslemouers wat streng, beheersend en wreed was. Hy het hul godsdiens as "sonder enige kennis, sonder enige doel en sonder enige liefde" beskryf.

"Sommige van die uiters wrede behandeling het my diep seergemaak," het hy gesê.

Arman het twee keer, gedryf tot wanhoop weens sy huislike omstandighede en die wreedheid van Iran se onversetlike Sjiïtiese Islamitiese teokrasie, probeer om sy eie lewe te neem. Hy het Allah om hulp gesmeek, maar niks anders as stilte gehoor nie. Daarom het hy sy frustrasies, ontnugtering en woede gekanaliseer in politieke protes teen die regering. Toe hy uiteindelik op 29-jarige ouderdom uit Iran gevlug het, het hy 'n las van bitterheid teenoor sy ouers en die streng Islam wat hulle verteenwoordig het, met hom saamgedra.

"Ek het hulle gehaat," het Arman gesê, "en voordat ek Iran verlaat het, het ek vir hulle gesê: 'Ek sal julle nie vergewe nie, nooit nie.'"

Hy het nagedink oor wat hulle die meeste pyn sou besorg, en om na 'n Christelike kerk te gaan, het net na die regte ding gelyk.

"Dit was die aanvanklike motivering," het Arman erken, "maar daarna het ek die liefde van Jesus gevind."

Hierdie liefde het uiteindelik die haat en pyn wat hy in sy hart gedra het, vervang en hom gelei tot 'n lewe van evangelisasie, met 'n besondere besorgdheid oor Moslems in Iran.

Die God Wat Hoor

Nadat hy Iran verlaat het, het Arman homself in die onsekere bestaan van 'n politieke vlugteling in Europa bevind. Hy het sy dokumentasie ingedien en hom voorberei op die lang, onsekere wagtydperk om die nodige dokumente te ontvang wat hom in staat sou stel om 'n nuwe lewe in 'n nuwe land te begin. Ander het jare lank gewag om amptelike vlugtelingstatus te verkry. Hy het nie verwag dat sy ervaring anders sou wees nie.

Kort nadat hy by die vlugtelingkamp aangekom en sy weg na 'n kerk gevind het, het Arman verneem dat sy ma kanker het. Aan die een kant was hy verskeur tussen woede teenoor sy ouers, vrees oor sy eie omstandighede en die gevare daaraan verbonde om na Iran terug te keer, en aan die ander kant was daar 'n verlange om terug te gaan en sy ma te sien. Maar om na Iran terug te keer, sou feitlik seker 'n doodsvonnis tot gevolg hê.

Hoewel hy homself steeds as 'n Moslem beskou het, het hy sy groeiende wanhoop na die kerk geneem.

"Ek het heeltyd gehuil wanneer ek kerk toe gegaan het," het Arman onthou. "Mense het oor en oor vir my gebid. Hulle was so vriendelik."

Een aand, toe hy gevoel het dit is te laat om vir die nag na die vlugtelingkamp terug te keer, het Arman by 'n vriend oorgeslaap. Toe hy uit 'n diep slaap wakker skrik, het die lyding in sy hart opgeborrel en gedreig om hom te oorweldig. Hy het opgestaan en 'n drang gevoel om te bid – nie tot Allah nie, maar tot Jesus Christus.

"As U werklik bestaan, gee my 'n teken," het hy gesê. "Hulle sê vir my dat Jesus liefde is, dat Jesus God is. As al hierdie dinge waar is, gee my 'n teken."

'n Paar dae later, en slegs twee maande nadat hy in die land aangekom het, het Arman 'n brief ontvang waarin asiel aan hom toegestaan is. Toe hy dit met vriende by die kerk gedeel het en besef het wat hy presies in sy hande hou, het hy geweet dit is sy teken en begin huil. "Vir 29 jaar het ek my lewe aan Islam verkwis," het hy gesê, terwyl hy gedink het aan die stilte wat hy ervaar het wanneer hy tot Allah gebid het. "Maar toe ek Jesus aangeneem het, het Hy my onmiddellik geantwoord."

Vol dankbaarheid en vreugde het Arman sy lewe aan Christus oorgegee.

Geloof en Passasiers

Nadat hy die Christelike geloof aangeneem het, was Arman se eerste begeerte om Christus se liefde met ander te deel.

"Nadat ek Jesus se liefde ontvang het," het Arman gesê, "het ek in kennis en in alles wat die pastor geleer het, gegroei. Selfs my persoonlikheid het op daardie stadium verander, en ek het begin bedien ... sonder daardie woede. Alles het verander."

Kerkvriende het groot potensiaal in Arman gesien as onderwyser en leier, en hom daarom aangemoedig om Bybelopleiding te kry. Hy het die Bybelonderrig gretig opgeneem, terwyl hy voortdurend na maniere gesoek het om te bedien en te deel.

As iemand wat nog die taal van sy gasheerkultuur in Europa moes aanleer, het Arman oor 'n baie beperkte woordeskat beskik toe hy begin het om mense uit te nooi om Jesus Christus te leer ken. Maar hy het die vermoëns wat hy wel gehad, benut.

"Selfs toe ek die taal nie vlot kon praat nie, het ek eenvoudige woorde met mense gedeel," het hy gesê. "Ek het gesê: 'God het jou lief,' en selfs dit het 'n groot uitwerking gehad."

Hy het gesien hoe honderde mense tot 'n reddende geloof in Jesus Christus kom terwyl hy vrymoedig met hulle gedeel het. Toe, in 2023, het hy nog 'n stap verder gegaan.

"Ek wou meer met mense gesels en meer van my tyd gee," het Arman gesê. "Daarom het ek van werk verander en as

taxibestuurder begin werk." Hy skat dat daar sedert daardie tyd byna 150 mense tot geloof in Christus gekom het deur gesprekke in die taxi.

Benewens hierdie geleentheid vir evangelisasie in taxi's,l ei Arman nou 'n span aanlyn-evangeliste as deel van 'n mediabediening wat Iran via die internet bereik. Die bediening tree op verskeie platforms met mense in gesprek om hul vrae oor die Christendom te beantwoord en — wanneer hulle gereed is — hulle uit te nooi tot aanlyn-dissipelskap en -gemeenskap. Onder diegene wat aan die bediening skryf, is daar opregte soekers, terwyl ander Moslems is wat kritiek op die Christendom wil lewer of dit wil aanval. Arman het gesê dat die boodskappe soms dreigemente en kru taal bevat waardeur druk op die bediening uitgeoefen word om alles stop te sit.

"Ons verduidelik alles geduldig en deel woorde uit die Bybel," het hy gesê. "Ons probeer om uiters geduldig met hulle te wees totdat hulle belangstel om Jesus op 'n werklike manier te leer ken. Maar as hulle nie belangstel nie, het ons steeds die verantwoordelikheid om met deernis op hul boodskappe te reageer." Die hoop is dat hierdie aanlyn-aanvallers 'n ware openheid en belangstelling sal ontwikkel namate hulle woorde van vrede hoor. Meer as een keer het mense wat aanlyn gekom het om dreigemente te uiter, 'n paar uur op die platform deurgebring en dit verlaat nadat hulle hul harte vir die Here gegee het.

Lig in Iran se Duisternis

Hierdie anonieme aanlyn-dreigemente is nie die enigstes wat Arman ontvang het nie. Op 'n stadium het Arman verneem dat sy broer, wat nog in Iran was, in hegtenis geneem en deur regeringsamptenare aangerand is omdat hy aan betogings deelgeneem het. Hulle het 'n boodskap deur hierdie broer gestuur: "Ons weet dat Arman 'n Christen is en aktiwiteite vir Christene onderneem. As ons hom in die hande kry, sal ons hom lewend verbrand. Jou broer se lewe is in ons hande."

Toe Arman van hierdie dreigement hoor, het hy met geloof gereageer. "Ek weet dat hulle gedreig het, en miskien sal dit weer gebeur, maar … ek glo in God," het Arman gesê. "As God wil, sal Hy my red. Daarom is ek glad nie bang nie. Ek fokus bloot op die opdrag wat ek van God ontvang het."

Hy beskryf daardie opdrag deur te verwys na woorde uit Jesaja 49:6, 'n vers wat hom sterk gemotiveer het, veral in die lig van die fisiese, geestelike en ekonomiese lyding van die mense in Iran: *"Hy het gesê: Dit is te gering dat U my Kneg sou wees om op te rig die stamme van Jakob en terug te bring die gespaardes in Israel: Ek het U gemaak tot 'n lig van die nasies, om my heil te wees tot aan die einde van die aarde."*

"Ek dink hierdie tyd is 'n geleentheid," het hy gesê. "Hoe groter die duisternis, hoe helderder skyn God se optrede. God kan beter werk in die harte van mense wat werklik besef wat hulle nodig het. Wanneer mense ly, in die moeilikheid is of hulle in 'n moeilike situasie bevind, is hulle harte meer ontvanklik vir God."

Arman het gebed versoek dat meer Iraniërs die boodskap van Jesus sou ontvang en 'n diep begeerte sou hê om in hul kennis van Hom te groei. Hy het ook die wêreldwye liggaam van Christus aangemoedig om te dink aan Irannese Frontlinie-Werkers wat bedien en onder voortdurende bedreigings en druk leef, wat soms moet kies tussen bediening en oorlewing. Die eenheid van Christus se liggaam, wat hierdie broers en susters ondersteun, is 'n kragtige getuienis in Iran.

Volgens Arman het die Here die lyding van sy vroeë lewe verlos en hom in staat gestel om hom te vereenselwig met die lyding van sy landgenote, veral diegene wat nog nie Christus ken nie. Hy het vertel van 'n oomblik toe hy in gebed met die Here gepraat het. Hy het vir die Here gesê: "U ly in U hart oor hulle; laat hierdie lyding dus ook in my bly, sodat ek nie onverskillig teenoor hulle staan nie."

"Ek wil hierdie sterk gevoelens altyd in my behou en so voortgaan, net soos op die dag toe ek Jesus vir die eerste keer leer ken het," het hy gesê. "God het my gelei om mense te sien soos Hy hulle sien; op hierdie manier sal ek dié bereik wat God se woorde en God se hulp nodig het." ■

Uitsending van Hoop *na Iran*

Vir bykans 50 jaar lank probeer Iran se onderdrukkende Islamitiese regering om pogings vir Evangelieverspreiding aan bande lê. Talle Christelike bedieninge het gespesialiseerde mediastrategieë ontwikkel om die regering se beperkende beleid te omseil. Deur middel van satelliet-TV en internetplatforms bereik hierdie bedieninge Iran se bevolking van meer as 92 miljoen mense, van wie minder as 2% Christene is.

Een Frontlinie-Werker het 50 Farsi-sprekende pastors georganiseer en opgelei wat direk aanlyn-dissipelskap bied aan meer as 4,000 Iraniërs. Elke deelnemer aan die program het die Bybel bestudeer en opleidingskursusse via die internet voltooi. Die bediening ondersteun meer as 250 ondergrondse Iranse kerke en hul moedige leiers. "Ons lei Christelike leiers in Iran op om die kerk te vestig, te versterk en te laat uitbrei," het hy gesê.

Tydens onlangse konflikte, selfs toe die Iranse regering die internet afgesny en probeer het om satellietuitsendings te versteur, was Christelike satelliet-TV-programme steeds in die meeste gebiede sigbaar, en het sommige Iraniërs steeds maniere gevind om met buitelandse bedieninge in verbinding te tree deur middel van VPN's en ander kreatiewe metodes.

Die werker het gesê dat ongeveer 1,200 Farsi-sprekendes maandeliks deur middel van die bediening tot geloof in Christus kom. "Mense is gereed, en ons moet gereed wees om hulle te help vestig en in dissipelskap te lei," het hy gesê.

Om tot geloof in Christus te kom en Hom bekend te maak, het egter 'n hoë prys vir hierdie nuwe Gelowiges gehad.

"Om 'n Christen in Iran te wees, is gevaarlik," het die werker gesê. "Om van jou geloof te getuig is gevaarlik; om deel te wees van 'n huiskerk is gevaarlik." Hy het bygevoeg: "Die ma van 'n pasgebore baba is onlangs vir 17 jaar tronk toe gestuur bloot omdat sy 'n huiskerkbyeenkoms bygewoon het."

Te midde van die onstabiliteit en onsekerheid in die streek, het hy gesê sy span sal voortgaan met die belangrike werk om die kerk in Iran toe te rus, ongeag wat die land se onderdrukkende regering beplan. "Ons het 'n strategie vir ingeval die regering sou val," het hy gesê. "Maar as dit nie gebeur nie, het ons ook daarvoor 'n plan." ■

Stuur die Evangelie *uit die Vêrte*

Binne-in ‘n gebou in Europa laai twee tegnici getrou Christelike programme in Persies op na stroomdienste wat gewild is in Iran.

Die tegnici, die egpaar Samira en Sajjad, doen hierdie geheime werk al jare lank. Hulle het deur die Israel-Iran-oorlog van 2025 heen gewerk. Hulle het vroeg in 2026 programme opgelaai terwyl betogers teen die onderdrukkende Islamitiese regering betoog het, wat gereageer het deur duisende van hulle dood te maak. En toe konflik in Februarie 2026 in die Midde-Ooste uitbreek, het hulle voortgegaan om Bybelse programme te plaas, selfs toe die regering internettoegang afgesny het.

Jare gelede het Samira en Sajjad onafhanklik van mekaar op Christelike satelliet-TV-programme afgekom wat hul lewens verander het. Nou reik hulle digitaal uit na Moslems wat nuuskierig, maar skepties oor die Christendom is, net soos hulle self eens was. “Ons almal is hier sodat ons mense in Iran kan help, mense wat in sonde leef, soos ons eens gedoen het,” het Samira gesê. “Om hulle die kans te gee om van die Here te hoor en vir Christus lief te hê.”

Samira was in ‘n vorige huwelik toe sy vir die eerste keer met Christus in aanraking gekom het. Kort nadat sy uitgevind het dat sy swanger is met haar tweede kind, het haar vreugde verdwyn toe dokters haar meedeel dat haar baba nie lewend gebore sou word nie.

Samira se skoonma, wat ‘n Christen geword het, het vir Samira en die baba gebid en by Samira daarop aangedring om die Here om genesing te vra.

Op wonderbaarlike wyse het Samira ‘n gesonde seuntjie in die wêreld gebring, maar sy het gesukkel om die eer daarvoor aan die God van die Christene toe te skryf. “Ek kon nie glo dat God die ware God is nie. Ek kon dit nie aanvaar nie,” het sy gesê.

Tog kon Samira nie ontken dat haar seun gesond gebore is nie, iets wat medies gesproke onmoontlik

sou gewees het. Sy het dus af en toe saam met haar skoonma kerk toe begin gaan. Toe, op ‘n dag terwyl sy deur TV-kanale geblaai het, het sy op ‘n Christelike program afgekom.

“Terwyl die pastor gepraat het, en wat hy ook al gesê het, het ek gedink: ‘O, dit gaan oor my; hy praat met my!’” het sy onthou. Die pastor se woorde het Samira oortuig om die Bybel te begin lees. “In een week het ek die hele Bybel gelees,” het sy gesê. Sy het gereeld kerkdienste begin bywoon en haar lewe ten volle aan die Here toegewy.

Omstreeks dieselfde tyd het Sajjad ‘n geestelike herlewing ervaar.

Sajjad het lank ‘n wilde en immorele leefstyl gelei. “Ons was betrokke by slegte dinge, by sonde,” het hy gesê. “Ek het saam met ander mense partytjie gehou.” Maar Sajjad het ‘n vriend gehad wat nie daaraan deelgeneem het nie en altyd voor etes gebid het; dit het ‘n indruk op Sajjad gemaak. Hy het die vriend gevra waarom hy so bid. Die vriend het geantwoord dat hy ‘n Christen geword het.

“Toe het hy my van Christus vertel, en ek het van Christus gehou,” het Sajjad gesê. “Ek het die Bybel begin lees. Ek het gesien dat Jesus wonderlik is, maar ek het nie na die Here toe gekom nie.” Terwyl hy God se Woord gelees het, het Sajjad gesien dat daar van Christene verwag word om op te hou om sondige lewens te lei. Dit was vir hom ‘n te groot struikelblok. “Destyds het ek van die sonde gehou,” het hy gesê. “Ek het baie gesondig.”

Eendag het hy op sy satelliet-TV op ‘n Christenpastor afgekom. Hy het gehou van wat die pastor gesê het, maar het gesukkel om die Evangelieboodskap te aanvaar. “Ek het probeer om nee te sê. Ek het verskonings gemaak om nie ‘n Christen te word nie,” het hy gesê.

Terwyl Sajjad in sy gedagtes oor die pastor se stellings nagedink het, het die pastor onmiddellik gereageer asof hy Sajjad se gedagtes geken het. Op daardie oomblik het Sajjad ‘n soort gebed uitgespreek. “As U God is, wil ek in U glo. Wys my asseblief nou dadelik; wys my iets,” het hy gesê.

Presies op daardie oomblik het die pastor in die regstreekse uitsending vanuit ‘n ander land gesê dat enigiemand wat sy lewe aan Christus wou oorgee, die gebed na hom moes herhaal.

“Ek het dit gedoen,” het Sajjad gesê.

Sajjad se lewe het daardie aand verander. Hy het opgehou partytjie hou en ‘n kerk gevind om by te woon, waar hy in die geloof onderrig is. Dit was dieselfde kerk wat Samira bygewoon het.

Intussen was Samira se man, Eslam, nie gelukkig oor haar bekering nie en het geëis dat sy ophou om kerk toe te gaan. Toe sy weier, het hy polisiebeamptes gestuur om ‘n kerkdiens te ontwrig. Een van die polisiemanne het ‘n kruishangertjie van die nek van Samira se babaseuntjie afgeruk en haar gewaarsku om nie meer kerk toe te gaan nie. Maar Samira het voortgegaan.

Eslam is uiteindelik van haar geskei en het geweier om onderhoud vir die kind te betaal. Toe Samira die owerhede nader, het Eslam vir die regter gesê: “Dit is nie die moeite werd om vir haar geld te gee nie, want sy is ‘n Christen!” Die regter het Eslam se kant gekies.

Verwerp deur haar man en sonder ‘n inkomste, het Samira swaargekry. Met verloop van tyd het sy Sajjad by die kerk ontmoet, en die twee is getroud en het die Here saam begin dien. Maar toe sy uitvind dat Eslam beplan om haar kinders van haar weg te neem, het sy en Sajjad uit Iran gevlug en asiel in Europa gekry.

Alhoewel hulle veilig was, het hulle geïsoleer gevoel in hul klein dorpie waar hulle die taal nog nie geken het nie. Kort voor lank het Samira met depressie begin sukkel.

Toe kom hulle eendag op dieselfde TV-bediening af wat hulle albei na Christus gelei het. Hulle het met die kanaal in verbinding getree en is genooi om saam met die bediening te dien. “Ek het betrokke geraak, en my hele wêreld het verander,” het Samira gesê. Sy het doel in haar lewe gevind deur die Here te dien.

Terwyl die egpaar vandag steeds in die mediabediening dien, is hulle harte voortdurend by Iran. “Dit is ons plig om die boodskap van Christus aan almal oor te dra,” het Samira gesê. Sy weet dat baie Iraniërs in vrees leef weens die onrus wat die land teister. Maar die onstabiliteit het ook aan Iranse Christene geleenthede gebied om die rede vir die hoop wat in hulle leef, te deel.

“Die Bybel sê herhaaldelik: ‘Moenie bang wees nie’,” het Samira gesê. “Die Here sê elke dag vir ons: ‘Moenie bang wees nie; Ek is hier’.”

Samira en Sajjad bid dat meer Iraniërs daardie boodskap sal ontvang. ■

Gebedsdagboek

November 2026

S	1.	Bhoetan	Bid vir die moed van Christene wat uit Boeddhisme bekeer het en wie se families hul geloof in Christus teenstaan.
M	2.	Sierra Leone	Bid vir Brima en Osman wie se lewens verander het toe hulle demoonaanbidding en menslike offerandes laat vaar het om Christus te volg.
D	3.	Nigerië	Bid vir pastors en hul gesinne wat bedien in streke waar Islamitiese militante aktief is.
W	4.	Saoedi-Arabië	Bid dat diegene wat teen die Christelike geloof gekant is, nie die verspreiding van die Evangelie sal kan stuit nie.
D	5.	Wes-Sahara	Bid dat Christene getrou sal bly terwyl hulle onder streng toesig leef.
V	6.	Djiboeti	Bid dat Christene wat uit hul geloofsoortuiging bekeer het en weens hul geloof geïsoleer of benadeel word, toevlug en gemeenskap in die kerk sal vind.
S	7.	Libanon	Bid vir Khaled wie se familie hom in 'n kamer opgesluit het omdat hy Christus gevolg het. Hy het ontsnap en verkondig nou Christus aan ander.
S	8.	Jordanië	Bid vir die beskerming van Christene wat uit die Islam bekeer het en deur hul Moslemfamilies bedreig word.
M	9.	Rwanda	Bid dat God enige vrees by Christene sal vervang met "'n gees van krag en liefde en selfbeheersing" (2 Timoteus 1:7).
D	10.	Colombië	Bid vir pastor Santiago en ander Christene wat uit hul huise in die "rooi sones" verdryf is.
W	11.	Meksiko	Gebruik Kolossense 1:9–14 om te bid vir die bemoediging en krag van Christene in sentraal- en suidelike Meksiko.
D	12.	Egipte	Christene wat hulle tot die geloof bekeer het vanuit Islam, ervaar druk van hul families en Islamitiese groepe. Bid vir hul volharding.
V	13.	Azerbeidjan	Bid dat Evangeliesasiepogings via sosiale media die verlorenes in landelike gebiede sal bereik.
S	14.	Rusland	Bid vir Christene wat vervolging deur hul families en gemeenskappe in streke met 'n Moslem-meerderheid, soos Tsjetsjnië, trotseer.
S	15.	China	Bid vir huiskerke wat onder druk geplaas en geteister word deur die Kommunistiese regering.
M	16.	Nepal	Bid vir pastor Mahesh wat die Evangelie vrymoedig aan 'n Hindoe-monnik verkondig het wat daarvoor bekend is dat hy veldtogte teen Christene voer.
D	17.	VAE*	Gebruik Kolossense 3:15 as 'n riglyn om te bid vir die vrede en bemoediging van Christene in die Verenigde Arabiese Emirate.
W	18.	Bhoetan	Bid dat Christene geleenthede vir dissipelskap sal hê, ten spyte van regeringsbeperkings.
D	19.	Mosambiek	Gebruik Psalm 90:14 as 'n riglyn en bid dat vervolgde Christene in Mosambiek die vreugde van die Here sal ervaar.
V	20.	Niger	Sedert 'n staatsgreep in 2023 probeer sommige om van Niger 'n Islamitiese republiek te maak. Bid vir die veiligheid van Christene.
S	21.	Ethiopië	Bid vir Christene wat uit die Islam bekeer is en nou vervolg word omdat hulle Christus volg.
S	22.	Eritrea	Eritrea se onderdrukkende regering hou rekord van Bybelverkope. Bid dat Christene meer toegang tot God se Woord sal hê.
M	23.	Honduras	Bid vir die redding van diegene wat sinkretistiese Christo-paganisme beoefen en Bybelse Gelowiges vervolg.
D	24.	Sierra Leone	Bid vir bemoediging vir Christene wie se kerkgebou deur plaaslike Moslemamptenare vernietig is.
W	25.	Togo	Die land word deur voedoeïsme en animisme beïnvloed. Bid dat die krag van Christus in Sy kerk sigbaar sal wees.
D	26.	Koeweit	Gebruik Mattheüs 9:37–38 as riglyn en vra die Here van die oes om meer arbeiders na Koeweit te stuur om die Evangelie te verkondig.
V	27.	Sirië	Bid vir Christene wat hul werk, huis en gesinsverhoudings weens hul geloof verloor het.
S	28.	Broenei	Bid vir vrymoedige evangeliste wat voortgaan om die Evangelie in Brunei te verkondig.
S	29.	China	Bid vir John Cao wat voortdurende vervolging trotseer nadat hy sewe jaar in die tronk deurgebring het weens sendingwerk.
M	30.	Kameroen	Loof God dat vertaalbedieninge groot vordering gemaak het met die vertaling van die Bybel in plaaslike tale.

*Verenigde Arabiese Emirate

Staan saam met Vervolgde Christene

Dien vervolgde Christene in vyandige gebiede en beperkte nasies en wees 'n stem vir hulle. Jou geskenk verleen aandag aan alle bedieningsbehoeftes, insluitend die onmiddellike behoeftes van ons vervolgde broers en susters, terwyl hulle Christene regoor die wêreld in nouer gemeenskap met die vervolgdes en tot 'n dieper toewyding aan Christus roep.v

Oorweeg asseblief om 'n skenking in enige van die volgende bankrekeninge te maak:

Bankbesonderhede: Christelike Sending Internasionaal

Nedbank
Rek nr.: 1925-024946 (Tjek)
Takkode: 192505 (Bedfordview)
Verw.: U Naam en Selnommer

Standard Bank
Rek nr.: 02-249-5592 (Tjek)
Takkode: 018305 (Bedford Gardens)
Verw.: U Naam en Selnommer

ABSA Bank
Rek nr.: 909-861-7711 (Spaar)
Takkode: 632005 (Bedford Centre)
Verw.: U Naam en Selnommer

Gebedsondersteuning en Inligtingsbronne:

Laai ons GRATIS "VOM App" op u Slimfoon af.

Tik "Voice of the Martyrs" in die soekveld in op *Google Play* of op die *App Store*.

Daaglikse herinnerings om vir die vervolgdes te bid, navorsing te doen op Vyandige of Beperkte lande en die werk wat SVM daar doen; skakel in by *VOMRadio* plus nog vele, vele meer.

Christilike Sending Internationaal - Die Stem van die Martelare, Suid-Africa.

CSI | Posbus 7157, Primrose Hill, 1417 Suid-Afrika | Tel: 010 777 0114 (8vm-1nm) | Sel: 076-022-3336 (8vm-5nm)

E-pos: **cmi@vomsa.org/bianca@vomsa.org** | Webtuiste: **www.persecutionsa.org** |

Facebook@cmivomsa | Instagram@vom_south_africa

Direkteure: Mnr A.B. Illman (Uitvoerend); Pastor R. Marsh; Mnr R. Keir; Mnr D. Kirton

© Toestemming vir die herdruk van enige gedeelte van hierdie nuusbrief moet van Christelike Sending Internasionaal aangevra word.

www.persecutionsa.org

Weet u kerk van *Vervolging?*

Laat ons vir u meer kom vertel oor Broers en Susters in Christus wat weens hulle geloof ly.

WhatsApp ASHLEY op* 083 457 4164 *om VANDAG nog 'n datum en tyd te reël.